

BÚSTIA

(carta oberta)

Perpinyà, 26 de desembre de 1991
Jordi Gratacós i Eli Vidal
Red Internacional Printemps de Bourges
Antena de España
08023 Barcelona

Em dol comunicar-los que a Catalunya del Nord no s'hi ha parlat mai espanyol, cosa que m'ha fet molt dificultosa la lectura de la carta que m'han adreçat en aquesta llengua estrangera. Efectivament, el Nord de Catalunya va ser annexionat a França ja fa 332 anys, cosa que encara avui certs quadres culturals com vostès segurament ignoren (si bé no ignoren, segur, els més ínfims detalls de la historiografia d'Espanya). Només l'assumpció íntima de la ficció segons la qual «els catalans som espanyols», i doncs tots els catalans, podria explicar que a algú se li acudeixi enviar una carta en espanyol a Perpinyà. Doncs no, em sap greu defraudar-los però no tots els catalans són espanyols. I observaran que tinc la consideració d'adreçar-los aquest escrit en català, cosa que implica que tinc perfecte coneixement que els catalans tampoc no són forçosament francesos. No dubto que persones intel·ligents com deuen ser vostès ja hauran deduït el tercer axioma del sil·logisme: si no tots els catalans som espanyols i no tots els catalans som francesos, els catalans no som ni espanyols ni francesos i la nostra llengua és l'únic vehicle possible de comunicació entre els nacionals de Salses a Guardamar.

Amb això, gràcies a l'ajut d'un bon diccionari espanyol-català he pogut desxifrar que em convidaven a beneir amb la meua presència la presentació de l'«Antena de España» a Barcelona de la xarxa internacional del prestigiós festival del «Printemps de Bourges» on, permetin-me la pun-

tuació, grups catalans del nord com el Gerard Jacquet ja hi han participat altres anys.

Un cop més, doncs, els catalans ens posem a organitzar la representació internacional del país veí, Espanya. Com sempre, anem a arreglar-los un país que no ens ha donat mai res. De nou l'esforç, el geni i la contribució en general que fa Catalunya al patrimoni de la Humanitat no només delega la seva veu a Espanya quan es tracta de sortir de casa sinó que, a més, participa activament en la usurpació. Deixarem el diagnòstic als especialistes de psicologia social però comença a evidenciar-se una neurosi col·lectiva de la qual actituds com la seva són els símptomes més visibles.

Catalunya és, gràcies a gent com vostès, l'única nació del món que podria participar als Jocs Olímpics però no ho fa, podria tenir associacions amb vot a les internacionals però no ho demana, podria dotar-se d'una classe política pròpia però no l'elegeix. Catalunya és, gràcies a gent com vostès, l'única nació del món solidària amb totes les nacions del món excepte la seva pròpia nació. És així que Catalunya, tot negant la seva veu dins la veu d'Espanya, aplaudirà amb entusiasme les delegacions lituana, estoniana, letona als Jocs del 92; defensarà la veu dels altres a les organitzacions internacionals; admirarà la determinació política dels altres països. I, amb vostès ara, inclourà voluntàriament la projecció internacional de la seva creació musical dins la projecció monolítica d'Espanya.

Al «Printemps de Bourges» ningú, ni vostès mateixos, no s'estranya de la participació del Quebec i l'absència del Canadà. És normal, si el Quebec té una cultura dinàmica i diferenciada, que hi participi (segurament amb la complicitat patriòtica dels seus amics francesos, els mateixos que els han demanat sense dubte de muntar l'«Antena de España» sense que vostès formulessin la més mínima reserva). Em diran que la música no té fronteres: afirmació exacta... que els músics i el públic de Bèlgica, Dinamarca, Espanya, França, Itàlia, Polònia, Portugal, Quebec i Suïssa (Els països participants) subscriuran amb suficiència al peu de les seves banderes respectives.

Hi aniré, doncs, aquest estiu, com a bon català neuròtic, a admirar la cultura quebequesa i a emparar-me aquell «Vive le Quèbec livre» musical mentre els francesos em diran espanyol davant del món i jo no els podré dir el contrari perquè els meus compatriotes Jordi Gratacós i Eli Vidal, persones de gran vàlua en el camp de la promoció musical, ja hauran pres cura de demostrar-los (segurament amb eficiència) que és així.

No cal dir que, en conseqüència, he deixat als interessats el paper d'anar al Zeleste i fer publicitat de l'última operació d'autoodi català.

Atentament.

Univers Bertrana (Perpinyà)